

Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om Regtelsen af Ordet paa selve Valgdagen har havt Indflydelse paa Valget eller ikke, men at de i enhver anden Belysning egentlig ligge udenfor denne Sag.

Berg: Jeg vil tillade mig for den følgende Forhandlings Skyld at gjøre en Bemærkning om min personlige Stilling til Afstemningen. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), som — efter min Formening meget rigtigt tog sit Forslag tilbage, for at gjøre Afstemningen mere let og overstuelig — har misforstaaet mig. Jeg har ikke sagt et Ord om, at jeg vilde stemme for Valgets Forkastelse, hvis mit Nr. 1 af Forslag til Beslutning blev forkastet. Derom har jeg ikke sagt et eneste Ord. I den Henseende skal jeg ganske simpelt sige min Mening. Jeg har holdt paa mit Forslag ligeoverfor det tilbagetagne Vædringsforslag, fordi jeg anser det for at være betydelig mere i Forstaelse med, dels min Motivering, dels Erklæringen fra Formanden. Saaledes forstaaet, er det en rigtigere, mere fylldig Fortolkning af den Ordets Frihed paa Valgtribunen, som jeg tror, at Paragrafen tillader, end det tilbagetagne Vædringsforslag. Min Udtalelse er ikke sigtet mod Nr. 2; til dette er min Stilling vistnok logisk rigtig den: Jeg har fremlagt min Opfattelse for det høie Folkething i Nr. 1, og erklærer saa det høie Folkething ved at forkaste dette Nummer, at det ikke er enigt med mig i at anse Formandens Opfattelse for urigtig, saa er der efter en saadan Afstemning i Folkethinget ikke den fjerneste Grund tilbage til ikke at vedtage Valget, thi saa er efter min Opfattelse den sidste Hindring for Valgets Godkjendelse fjernet. Erkjender Folkethinget, at Formandens Opfattelse er berettiget og derfor stemmer mod mit Forslag, er der ikke Spor af Tvivl tilbage for mig om, at Valget da bør godkjendes; thi saa er der ingen Anke derimod. Men, mine Herrer, jeg maa tilføie, at jeg ikke er overbevist om, at Medlemmer her i Salen, der muligt stille sig paa mit Opfattelsesstandpunkt med Hensyn til denne Sag, i samme Grad dele denne min Opfattelse af Forholdet mellem Nr. 1 og 2, og jeg skal derfor ikke benegte, at det ærede Medlem har Ret i, at der kunde ved Afstemningen maasse være større Sandsynlighed for at naae op til det Stemmetal, der hører til Valgets Godkjendelse, ved at vedtage Nr. 1, end ved at vedtage det dertil stillede og nu tilbagetagne Vædringsforslag. For mig kan det ingen Indflydelse have paa min Afstemning; thi forkaster det høie Folkething mit Nr. 1, kan jeg ikke paa nogen Maade være med til at stemme for Valgets Forkastelse; thi saa eksisterer der efter Folkethingets Beslutning ikke et eneste Spor af Ret efter min Opfattelse til at forkaste det.

Himestad: Da denne Sag allerede har optaget en Tid, der efter min Mening aldeles ikke

staar i Forhold til Betydningen af det Spørgsmaal, som er Gjenstand for Forhandlingen, havde det ikke været min Hensigt yderligere at tage Ordet, saafremt det ikke var blevet gjort mig til en Nødvendighed ved de Bemærkninger, der ere fremkomne fra det ærede Medlem fra Børgense (Bernsen), hvilke ligefrem gif ud paa at sigte det Mindretal, hvortil jeg hører, for i flere Punkter at have givet en urigtig Fremstilling af, hvad der er passeret. Det ærede Medlem er allerede blevet oplyst om, at han i disse Henseender har taget ganske feil; men jeg skal dog tillade mig endnu at give en ganske kort Fremstilling af, hvad der i den Henseende er passeret. Det ærede Medlem indvendte Noget imod, at Sorgen Pederfen ved Valget i 1876 havde faaet Ordet for en ganske kort Bemærkning eller for en kort Bemærkning; men naar man ser i Forhørene, da vil man finde, at Lindbergs Forklaring gaar ud paa, „at han henvendte sig til Komparenten om blot at give ham Ordet for en ganske kort Bemærkning, og da troede Komparenten at burde i dette Diemed imødekomme Klageren og meddelte derpaa Forsamlingen, at Sorgen Pederfen havde Ordet for en ganske kort Bemærkning, medens han ellers, naar en Kandidat fik Ordet, blot i Almindelighed meddelte Forsamlingen, at Kandidaten har Ordet,“ og da Sorgen Pederfen bliver afhørt, siger han „at iøvrigt har han Intet at erindre imod Formandens Forklaring om det Passerede og heller ikke specielt med Hensyn til, hvad der passerede ved Valghandlingen i April 1876“ (Holstein-Ledreborg: Jøvrigt.) Ja, iøvrigt, han har i Forveien sagt, at han ikke har nogen Indvending mod det Foregaaende. Han taler nu om, hvad iøvrigt angaar Formandens Forklaring, specielt med Hensyn til Valget i 1876, ligesom han senere hen giver en Forklaring, der gaar ud paa, at, da han henvendte sig og begjærede Ordet for at udtale sig, sagde Formanden: „Saa blive vi aldrig færdige“ eller noget lignende; men at han dog, da Komparenten dertil svarede, at han skulde fatte sig kort, bevægedes til at give Komparenten Ordet, og det kan gjerne være, at Formanden ved den Leilighed meddelte Forsamlingen, at Sorgen Pederfen havde Ordet for en kort Bemærkning. Han siger netop saaledes, det er netop det, der er skrevet i vor Betænkning, „for en ganske kort Bemærkning“, eller som han selv siger: „for en kort Bemærkning“. Altsaa det ærede Medlem har ikke Spor af Opfordring til at give nogen Berigtigelse af vor Fremstilling. Egeledes var det aldeles urigtigt, hvad det ærede Medlem ansøgte om, at Justitsraad Lindberg skulde have paaberaabt sig, at han ved Valghandlingens Begyndelse havde forklaret, hvilken Fremgangsmaade han vilde bruge. Dvertimod siger Lindberg ganske udtrykkelig i sin Forklaring, „at han hverken ved Valghandlingen den 3die Januar eller ved nogen tidligere Valghand-